

SIK SÁNDOR

A HATVANÉVESEK ANGYALA

I. NÉZNI, NÉZNI

Ülni, ablakban, hegyen, fák alatt,
Ülni és nézni az élő világot,
A nagyot és a kisvilágokat:
Az őszi nap bizsergő sugarát,
Elefántszín faóriásokat,
Göcsörtös ágak labirintusát,
Fűszálak, hangyák, szöcskék dzsungelét
Csüngő vízseppet, csillogó sarat,
Kutyák bozontját, tehénkéék szemét,
Ég-óceánt, felhők Olympusát,
Pillangó-lengést, fecske suhanást, —
És hallani a csendet, locska szellőt,
Fecsegő lombot, csörfös kis rigót,
A lankadatlan tücsök-tremolót
S a békanép fegyelmes kórusát, —
Embereket, az össze-vissza élet
Agaskodó ezer színét-szagát,
Gyermekzsivajt, szekérsörgést az éjben,
Vén könyveink bölcseség-párlatát,
Arcok titkait, gépek muzsikáját,
Fellengő füstöt, templom-kupolát,
Távol ablakon alkony csillanását,
Öreg fiúk fontoskodó hadát
Nagy házak furcsa kőkockáiban:
Mindent ami él, mindent ami van
Csak nézni, nézni, simogatni szemmel,
Semmit sem váró békés szerelemmel,
Már nem azért, hogy dalba-versbe álljon,
Hogy engem mondjon, nekem muzsikáljon,
Még csak nem is ajaktalan imának;
Csak úgy magában mindent és magának,
Csak önmagáért, nem énmagamért,
Versnél jobbat, imánál igazabbat,
Kulcsolt kezeknél áhítatosabbat,
Alázatabbat, mint a hajla térd,
Csak nézni, nézni, színről-színre látni,
(Testvér ez avval, ami odaáti,
Ahol feloszlik Adám fátyola):
Szemoldó ujjad így illesse pillám,
Adeptusodnak így avass fel immár,
Hatvanas évek áldott Angyala!

II. A CSILLAGOK TÖVÉBEN

*Mondd, üldögélő, aki minden este
Kiülsz az egyre teljesebbre váló
Holdgömb alá s elnézed mozdulatlan
A csillagképek hűvös reszketését; —
Nem hív a szomszéd házak békesége,
Ahol megfáradt emberek pihegnek
Erőt aludni a holnapi gondra,
Nem hív a kertek aljáról az ének,
A nevető, játékos fiatalság,
Csigaházad sem, kedves asztalod sem,
Melyen a villany meleg fénykörében
Könyveid meghitt bölcsesége virraszt;
Csak ülsz, csak ülsz a csillagok tövében,
Magadat is felejtve — üldögélő,
Mondd meg nekem: mit látsz az éjszakában?*

*Csillagokat? bolygók, napóriások,
Izzó ködök, tejútak óceánját?
Sugárözönök zápor-zuhogását,
Fényesztendőknek megszámlálhatatlan
Eónjain keresztül erre tévedt
Törmelékeit sokszázezer éve
Kilobbant kozmikus tragédiáknak?
A világsíkok egymásba simuló,
Egymásból újuló dimenzióit?
Hullámokat, amint megtestesülnek
Csilló tükörén a Határtalannak?
Titokzatos bűjőcskáját a fénynek,
Amint eltűnik a hullám ölében?
Ezt látod?*

Ezt, és többet és nagyobbat.

*Többet, nagyobbat? Angyalt? démiurgoszt?
Csillaggolyókkal tekéző Hatalmak
Hárompár szárnyon lebegő csodáit,
Amint a Törvény zengő vesszejével
Vezényelik, komolyan, mint a gyermek,
A Játék ütemét és énekelnek?
Ezt látod?*

Ezt, és többet és nagyobbat.

Többet, nagyobbat? Hát van még azontúl?

*Azontúl már az ember nem beszél.
A csillagok közt csillagként lebeg
És teljesül és hallgat, mint a Hold.*

III. BARACK.

*Barack a lomb közt, derekán a nyárnak,
Betelt ígéret, valósult remény.
Nincs benne semmi már, ami önös volt,
Ami fanyar volt, és fás és kemény.
Mindene méz már, csorduló zamat,
Dús testében lélekké lényegült
A rost, a hús, még a csontos mag is.
Ül, csendesen, békén: beteljesült.
A pillanatot várja vágytalan,
Mikor lehull, magától, boldogan
S az anyaföld ünnepi asztalán
Testét átadja ételül.*

*Ne búsulj, kishitű:
Pár esztendőd még adatik talán.*

IV. MOST VÁLIK EL.

*Küldetett minden tehozzád követként:
Lám, ez lehetnél,
Ha egyszer amúgy Isten szive kedvént
Megemberednél.
Elég a gubbasztás, öreg gubó,
Bezárt magadban.
Kaland az élet most is, izgató.
Mint húszéves korodban.*

*Öregsziünk? Élünk! Még távol vagyunk a
Tőlünk telőtül.
Most hívja még csak mesterét a munka:
Kezdjünk, előlrül.
Most válik el, hogy mit értelt a csend
A dús napokban.
Pihenni ráérsz, — majd, majd odalent,
Majd százéves korodban.*

*Azazhogy állni, nyugalomra térni
Még ott se számíts:
Mozogva kell a Mozgatót elérni.
Fény vagy? — világíts!
Most válik el, ha megfogantatott
A szikra benned:
Fellobban-e itt, fellobban-e ott:
A végtelennek?*